

Vilovák

Co přinesl květen

2026

Bohoslužba 3.května

Neděle 3. května byla velice významná. Náš sbor se rozšířil o šest členů!

Pátá neděle velikonoční byla pro náš sbor mimořádně slavnostní, neboť jsme přijímali do plného členství našeho dlouholetého člena Karla, Míra potvrdil křestní závazky a do společenství našeho sboru z různých jiných společenství přestoupili Basia, Tomáš, Filip a Jakub.

Dne 17.5. připravila bohoslužbu mládež. Byla to velká a krásná událost.

Bohoslužba, chvály a následné posezení u kávy.

Mládež, která se v naší kapli schází již několik let, nachystala na neděli 17.5. bohoslužbu. Vedli jak chvály, tak celý průběh bohoslužby. Bylo úžasné, jak se naše kaple zaplnila a postupně zaplňuje.

Křest v Plzni a s tím spojený výlet našeho sboru

Slovo kazatele

Nahoře nebe, v dolině já

Tak se jmenuje slovensko-český film režisérky Kataríny Gramatové z roku 2024, který jsme promítali v květnu v plzeňském muzeu. Film pojednává o patnáctiletém Eňovi, který žije u babičky v jedné hladové slovenské dolině. „Hladové doliny“ se neoficiálně nazývají oblasti na Slovensku, kde po období těžby a industrializace došlo k výraznému utlumení obojího. Film se odehrává v menší obci, která se rozvíjela v souvislosti se sklářskou výrobou, dokud ta postupně nevzala zaskvě. Působivé

sociální drama s výbornými výkony profesionálních i neprofesionálních hereček a herců vypráví o lidech, kteří dospívají v bezčasi.

Ve filmu babička o Eňovi řekne: „Je moc mladý na to, aby musel snášet trpkost života.“ Tahle věta ve mně zarezonovala.

Co je vlastně trpkost života? Ve filmu je to prozření týkající se hrdinovy matky: Eňo zjišťuje, jak se vlastně jeho matka živí a že on sám jí slouží jako nástroj, který zneužívá pro své nekalé obchody. Eňo postupně objevuje i další trpkosti. Má sice okolo sebe kamarády, ale od jednoho z nich musí slyšet poznámku: „Chodím s tebou, protože nemám na výběr.“ V obci, v níž se film odehrává, žije mnoho lidí jen díky obecně prospěšným pracím. Jsou agresivní, doslova napumpovaní negací a zlobou. Tvoří tak podhoubí pro Ficův Směr a další populistické primitivní strany (což ve filmu sice řečeno není, ale chytrému napověz...).

Eňo miluje motorčky a krásu okolní přírody. Něžnou láskou má rád svou matku, přičemž její obraz během filmu tmavne. Snaží se být poctivý, krade jen trochu a jen na benzín a garáž. Je plachý, rád se baví se starými lidmi, od nichž slýchá vyprávění o lepších časech. Ve škole má 20 neomluvených hodin a moc ho to netrápí.

Eňo, správně Enrique, stojí na prahu života. Tolik se snaží, ale trpkost života jej drtí. Na konci jede na motorce a pláče. Jenomže možná naposledy, jak o tom slyšíme v závěrečné titulkové písni. „Už tu nikdy nebudu jen pro tebe,“ rapuje zpěvák.

Myslím na Eňa a je mi líto, že se před ním neotvírá lepší cesta. Soucítím s ním, a nejen s ním, ale i s jeho kamarády a sousedy. Podvědomě okolo sebe hledám lidi, kterým je jich také líto a kteří by mi mohli pomoci ukázat jim cestu z bezvýchodnosti a trpkosti života. Asi bych Eňa a jemu podobné rád přijal do našeho společenství, protože si přeji, aby poznali bezpodmínečné přijetí, aby uvěřili tomu, že jsou chtění a že je někdo má rád. Chtěl bych jim nabídnout domov.

Když jsme přijali do sboru nové a staronové členy a členky, radoval jsem se právě z toho, že přišli „dělníci na vinici Páně“. Jeden vedle druhého jsou zralí, moudří, mají zkušenosti a lásku k lidem. Já sám se cítím starý a unavený, ale kdykoli pomyslím na Eňa, rozhoří se ve mně touha ještě jednou se pustit do díla vytváření domova a bezpečí. A protože domov tvoří lidé, těším se z příchodu těch, kteří náš sborový domov tvoří a tvořit i nadále budou.

Uvažuji nejen o Vilové, ale i o Bartolomějské s jejím Ponrepem, klubem Friends, se studenty ČVUT a policisty, kteří tam chodí do práce. Přemýšlím nad tím, co bych lidem, kteří tam přicházejí za zábavou, vzděláním či prací, mohl nabídnout. Co nabídnout Eňovi a jeho kamarádům? A jak to nabídnout? Jak udělat bohoslužby, aby právě tyto lidi oslovily? A jak udělat setkávání, na kterých se budou moci dozvědět o Bibli, Bohu, církvi, nebo třeba o islámu, židovství a buddhismu? A především jak v tom všem najít lásku k těm, kdo přijdou, aby poznali, že jsou vítáni a přijímáni?

Dlouho jsem snil o společenství, kde se budu nejen cítit dobře, ale i bezpečně. Dnes mám pocit, že jsem takové společenství v našem sboru našel. Eňo totiž stejně jako já potřebuje vědět, že je chtěný a přijímaný takový, jaký je. I s těmi neomluvenými hodinami ve škole.

Nahoře je nebe a dole, ve městě, jsem já. Hledím do nebe a sním o lidském sbratření a zesestření. Sním o společenství církve, které tvoří Eňové, chlapi z hospod, ženy z kaváren, studenti, gayové, lesby i trans lidi, policajti a všichni ti, kterým Bůh nechybí, protože je ani nenapadne, že by mohl být a mohl by je mít rád. Zkuste snít se mnou.

Petr Vařura, farář

Staršovstvo

Schůzky staršovstva se účastnili Jarda Pajas, Iva Sýkorová, Petr Vaďura, a přidali se Milan Mrázek, Filip Boszczyk, Jakub Šajben. Já (Martina), Karel a Jirka nemohli, každý z jiného důvodu.

Probíralo se

Noc kostelů 29.5.2026 – Vystoupila skupina Rejbele

Mládež připravila Únikovku

Je potřeba zaklít prasklá i jinak poškozená okna. Opraven bude i tmel u oken v klubovně.

Jsou hotové nové webové stránky. Náš sbor prezentujeme na Facebooku a Instagramu. Instagram je pro sdílení Fóra a literárních večerů.

Bude se jednat s Martinem Mizurem kvůli celkové opravě kaple (podlaha, malování)

Nový design kaple navrhne David Nosek, měli bychom schválit konsenzuálně.

Jako sbor proběhl výjezd 24.5. na Svatodušní svátky do Plzně, kde spolu s plzeňskými sbory proběhly u Košuteckého jezírka společné bohoslužby s křty. Doprava auty, případně vlakem. Naší katechumenkou je Zuzana Sobotková.

V červnu proběhnou bohoslužby ve Statenicích. Dobré tradice se utužují. Termín 21.6

Coworking v kostele – projekt Jakuba Šajbena

Nástřel myšlenky Coworking v kostele (Jakub Šajben)

Letní coworking nabízí klidný a útulný prostor v prostředí kostela, kde se lidé mohou během dne nerušeně soustředit na práci.

Od června do října bude jeden den v týdnu otevřen vnitřní i venkovní prostor pro studenty, freelancery, remote pracovníky i kreativce.

Jde o tiché pracovní místo s příjemnou atmosférou, kde je možné nejen pracovat, ale i přirozeně poznat podobně naladěné lidi. Dobrá káva je samozřejmostí.

Účel projektu

- Otevřít prostory kostela veřejnosti novým a přirozeným způsobem
- Nabídnout klidné místo pro práci mimo kancelář a domácností
- Podpořit vznik komunity mezi freelancery, studenty, kreativci a remote pracovníky
- Vytvořit prostředí založené na důvěře v duchu hodnot metodistů: služba okolí.
- Přinést kvalitní kávu a příjemnou atmosféru jako součást pohostinnosti
- Otestovat krátkodobý komunitní koncept během letní sezóny (červen – říjen)

Cena:

symbolická (káva, energie) + pocit závazku a účast na komunitě

Cesta obnovy

Přítomni: Jarda Pajas, Iva Sýkorová, Petr Vaňura, Milan Mrázek, Filip Boszczyk, Jakub Šajben

Stručně a výstižně v bodech:

Dotazník PULS – elektronicky

Inspirace z historie. Co se stalo u příležitosti stého výročí sboru.

Pohled ven. – postřehy z akcí ve sboru (Vilohraní, senioři, cvičení) a také nás zajímají názory lidí v okolí sboru a ostatních církví, scházejících se v kapli

Další aktivita, jak otevřít dveře kaple a pozvat dál lidi z blízkého i vzdáleného okolí - Coworking v kapli, klubovně a na kúru

Obnova kroniky.

Zavedeme funkci fotografa.

JP/MŽ

Pravidelné aktivity

Vilohraní

Hernička s maminkami se naplňuje na jaře podle počasí a podle aktivit, které připravujeme. Na podzim a v zimě, kdy se stmívalo brzy a venku bylo nepříznivo, hernička byla zaplněná během okamžiku. Na jaře účast kolísá. Je jasné, že první sluníčko vyláká rodiče do parku a na hřiště.

Ve středu 13.5. to však bylo jinak. Jednak se venku ochladilo, a navíc jsme opět objednali paní Danu, která chodí do herny pravidelně se svou vnučkou a snacho a ráda dětem zahraje divadlo.

Na divadélko dáme vstupné dobrovolné, což si paní Dana rozhodně zaslouží. Hraje nejenom pro nás, ale i po nemocnicích a jiných farnostech.

Tentokrát byly Ezopovy bajky.

ještě hodně malé. Představení bylo moc hezké. Bylo úžasné pozorovat, jak se děti zapojují. Ostatně poslední bajku si mohly děti zahrát společně s Danou.

Divadélko probíhá v klubovně, kde spolu s Danou připravíme a posléze uklidíme prostor. Je to pro nás a pro malé děti výhodné, jelikož menší děti mohou s maminkami kdykoli odejít do herny nebo tam zůstat, pokud jsou jejich děti

Díky Jirkovi a Báře, kteří vybrali, nakoupili, dovezli a vyfakturovali nové hračky do herny, se rodiče a hlavně děti mohou radovat z nového a neopotřebovaného přírůstku hraček jako je kočárek pro panenky, garáže pro auta, domeček pro panenky, lega a podobně.

Vy ostatní možná budete nad přírůstkem do klubovny občas skřípat zuby. Snad se brzy podaří reorganizace a přestavba této místnosti.

Jirkovi a Báře posílám obrovský dík, ostatní prosbu o shovívavost.

Na hračky jsme dostali peníze v rámci tzv. Malých projektů. Naše žádost byl schválena. Za to také moc děkujeme.

MŽ

Cvičení

Na cvičení se k nám přidaly další dvě ženy. Obě se o cvičení dozvěděly z plakátu ve vitríně. Má to smysl! Již podruhé jsme toto jaro prožily po cvičení příjemné posezení nad sklenkou vína. Je to vždy moc milé setkání a těšíme se, že do konce roku ještě jedno posezení uskutečníme, a to nejráději za teplého letního večera na zahradě.

Důkaz, že se opravdu neulejváme - □

MŽ

Senioři

Třetí květnové úterý se Iva s ostatními vydala na procházku po okolí Strašnic. Vycházku plánovali již delší dobu, a konečně jim počasí umožnilo ji uskutečnit. Napřed z drobných přeháněk panovala trochu obava, ale nakonec se nebe vyjasnilo a sluníčko vykuklo a zahřálo.

MŽ

Pánská skupinka

Naše skupinka je hlavně "sdíleci", a myslím, že jsou všichni velmi otevření. Je nás pět (společně s vedoucím Jardou ještě Petr, Karel a Jirka). Jarda připraví verš/oddíl, který po vstupní modlitbě trochu rozebereme (vzhledem k přítomnosti Petra a Karla /erudovaných biblofilů/ někdy až do morku). Potom se sdílíme (a že těch problémů a starostí máme!, ale samozřejmě i radostí) a končíme modlitbami. Asi jde o úplně běžný průběh, ale evidentně ho všichni potřebujeme (jednou za 14 dní, ale někdy to prostě nevyjde). "Školní" rok většinou končíme společným bowlingem, abychom kromě vztahů utužili i svaly.

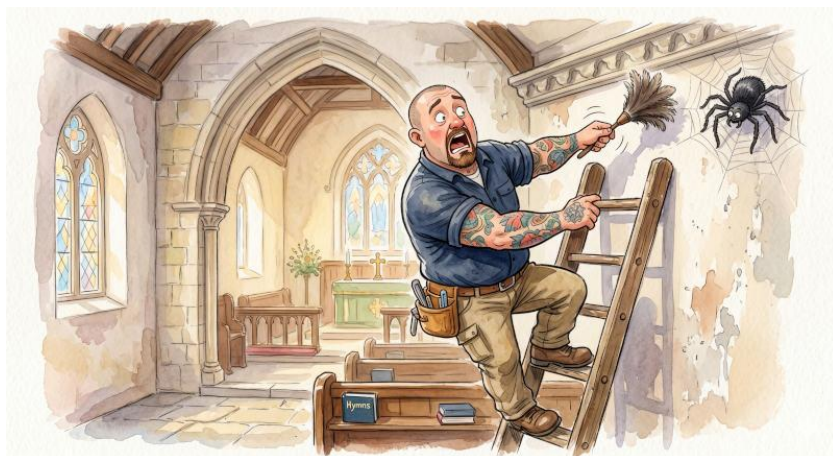
JT

Chystané události

Technické okénko

Inu... děje se toho hodně, jen toho času kdyby bylo o kapku více! Možná by stálo za to zařadit do modliteb prosbu o natažení dne aspoň na třicet hodin. Tráva totiž roste jako zblázněná a sekačku teď musíme startujeme minimálně jednou týdně. Abychom navíc v apartmánu udrželi bzučící stvoření tam, kam patří – tedy venku v přírodě – dostala okna zbrusu nové sítěky proti hmyzu.

Velká oprava plotu je sice v plném proudu, ale občas člověk mění a okolnosti mění. První díl už je sice z obou stran přebroušený a natřený, stejně jako nástěnka, skříň hlavního jističe a hlavní branka z venkovní strany, a díky Ivě Sýkorové už prokoukly i dvě lavičky, jenže pak se přihlásily neodkladné pozemské povinnosti. Bylo potřeba zajistit povinné revize na další rok, takže jsme místo štětců řešili spalínové cesty, kotle a snad všechny používané elektrospotřebiče. Bezpečnost má zkrátka přednost, i

když se tím plot na chvíli odsunul na druhou kolej.

Sotva skončily revize, zaklepala na dveře Noc kostelů. Pustili jsme se do velkého úklidu kaple a věšení banneru, u čehož na nás ze skříní a koutů začali padat pověstní kostlivci. Tady uvolněná klička v okně, tam zase utržené tohle či ono. Zkrátka, uplynulý měsíc byl mimořádně chaotický a náročný.

Abychom si ale udělali i trochu radost, vysadili jsme na zahradě motýlí keř a podél kaple pár nových kyticek pro potěchu oka i duše.

Již zítra, tedy 5. června, Vás správa a údržba kaple na chvíli opouští a odchází načerpat síly na vytouženou dovolenou do Katalánska. Hned po návratu se ale s čerstvým elánem vrhneme zpátky na plot a následně nás čeká oprava vchodových dveří. Všem Vám přeji požehnané a klidné červnové dny a moc se na Vás po dovolené těším zase u nás ve Vilové!

Gregor K.

O nás

K aktuálnímu dění

Stavět mosty – naléhavý úkol dneška

Už od dětství rád navštěvuji Šumavu. Mou lásku k ní ještě umocňovala četba spisovatele Karla Klostermanna, který vylíčil nespoutanost i krásu její přírody. Hvozdy rozprostírající se v jihozápadní části českých zemí představovaly hranici, která nás oddělovala od našeho odvěkého nepřítele – Němce. Alespoň takový obraz předkládala historická literatura, úzkostlivě dbající na dichotomii my–oni. Stopy vymezování se vůči etnickým Němcům jako cizorodému prvku v českých zemích nacházíme již ve středověké Dalimilově kronice, ale teprve v době národního obrození se protiněmecké postoje staly důležitým politicky mobilizačním faktorem. Pramenily ze snahy o emancipaci a vymanění se ze spárů všeobjímající německé dominance střední Evropy. Ve změní nacionalismů 19. století jsme však zdaleka nebyli jediní, kdo podlehl národnímu vábení. K fatálním důsledkům je dovedlo Německo se svým nacionálním socialismem o století později.

Po nacistickém běsnění dostal český národ vhodnou příležitost k zadostiučinění. Odsun německého obyvatelstva neměl jen politické, ale i psychologické pozadí. Touha po pomstě a uplatnění principu kolektivní viny vyvěraly z neutuchající snahy některých jedinců vyvolávat hněv a jednou provždy skoncovat s německým „živlem“, který nás měl po celá staletí ohrožovat.

Dnes, po osmdesáti letech, je zřejmé, že černobílé vidění světa mělo zhoubné důsledky. Na rozdíl od německé strany, která prošla v poválečných desetiletích zpočátku možná rozpačitým, ale později o to důkladnějším pokáním za následky nacistického běsnění, byly z české strany patrné jen opatrné a váhavé kroky směřující k následování německého příkladu. Schválila se česko-německá deklarace, občas se ve veřejném prostoru objevila nová kniha či film tematizující odsun Němců, ale stále jsme byli svědky vyvolávání démonů a přiživování negativních, v jádru protikřesťanských nálad. Korunu tomu nasadila dehonestující kampaň Miloše Zemana proti svému protikandidátovi Karlu Schwarzenbergovi, během níž mu pomohla imaginární sudetská karta mobilizovat voliče a vyhrát volby. Proto jsem velmi uvítal iniciativu Meeting Brno uspořádat letošní sudetoněmecké dny v Brně. Návštěva německojazyčných krajanů v Česku jasně ukázala, že jim nejde o majetek, jak se nám někteří snažili namluvit, ale hlavně o přátelské setkání a sdílení dojmů z jejich pohnuté rodinné historie.

Při vstupu na výstaviště mě upoutala výstava s příběhy odsunutých, nevyhýbající se ani tématu spoluúčasti mnoha sudetských Němců na budování nacismu. Viděl jsem slzy dojetí v očích účastnice – jedné z mnoha starších lidí čekajících na tento okamžik většinu svého života. Stejně tak hojně navštívená Pouť smíření z Pohořelic do Brna, které jsem se zčásti zúčastnil, byla kolektivním sdílením paměti tragického pochodu smrti, tolik potřebným v dnešním společenském klimatu.

Až někdy znovu navštívím některou ze zaniklých obcí na Šumavě, spatřím opět jen ruiny domů nebo opuštěné hřbitovy s německými náhrobky. V srdci však pocítím úlevu – klubko svárů je zas o něco

tenčí. Otázka viny nezmizela, ale její uvědomění si na obou stranách pomáhá budovat sebevědomější občanskou společnost. Nemoc nacionalismu jednou provždy skončí v propadlišti dějin – smíření má totiž uzdravující účinky. Nepřestávám věřit, že budoucnost bude patřit budování mostů překlenujících vnitřní zranění a pod nimi zas poteče živá voda našich vztahů. Ostatně naše evropské zakotvení nám k tomu dává ty nejlepší předpoklady.

Vojtěch Řapek